

Arrest

nr. 167 910 van 20 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
evenals hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, evenals hun minderjarige kinderen X, X en X, op 27 augustus 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 april 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 juli 2015 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.04.2011 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds juli 2007 onafgebroken in België zouden verblijven; zij sedert hun aankomst in België werkelijk alles in het werk zouden hebben gesteld om zich zoveel mogelijk en op positieve wijze te integreren in de Belgische samenleving; betrokkenen na hun aankomst in eerste instantie in het Centre ‘Belle Vue’ te Erezée zouden verbleven hebben en zij sedert 19.01.2008 een woning zouden huren in Mol; Dhr. A. K. dankzij zijn positieve houding een meer dan behoorlijke kennis van de Nederlandse taal zou hebben en hij werkbereid zou zijn en hij zelfs reeds de toezegging zou ontvangen hebben tot het bekomen van een arbeidsovereenkomst en hij sinds 06.09.2010 tewerkgesteld zou zijn bij BVBA Claes-Stessens krachtens een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en met een full-time betrekking en dat dit het beste bewijs zou zijn van de door hem en zijn gezin met succes doorlopen stappen inzake integratie en er ter staving dit contract wordt voorgelegd; betrokkenen alle mogelijke inspanningen zouden hebben gedaan om hun integratie in België te bevorderen en dat één en ander succesvol zou zijn verlopen, wat zou worden aangetoond door het gegeven dat Dhr. K. A. over een contractbelofte zou beschikken inzake toezegging van een arbeidsovereenkomst als arbeider en aan de hand van deze tewerkstelling het gezin in de toekomst in hun levensonderhoud zal kunnen voorzien; betrokkenen verwijzen naar getuigenverklaringen van Mevr. G. W. en Mevr. K. H. en dat deze personen zouden getuigen inzake de positieve houding van het gezin en hun gevorderde integratie, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school gaan en de Directeur van hun school dit per schriftelijke verklaring zou bevestigen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat hun jongste kinderen in België zouden geboren zijn en dat zij enkel in ons land sociale bindingen zouden hebben. De kinderen zouden zelfs geen contacten of rechtstreekse bindingen hebben met Armenië. Vooreerst lijkt het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in het Armeens, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, op het moment van het afsluiten van de asielpcedure was het oudste kindje amper één jaar oud, was V. net geboren en was het jongste kindje zelfs nog niet geboren. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat Dhr. K. A. tewerkgesteld was, wat wordt gestaafd met een arbeidsovereenkomst, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 01.08.2007, werd afgesloten op 27.02.2008 met de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk minder dan zeven maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk terug kunnen naar hun land van herkomst gezien de problemen die zij aldaar ondervonden hebben. Indien zij zouden terugkeren, zouden zij dit vast en zeker bekopen met hun leven aangezien zij aan de dood, minstens aan ernstige fysieke martelingen zouden zijn ontsnapt. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terug kunnen om bovenvermelde redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen halen aan dat zij bij gebrek aan enig geldig visum in de administratieve onmogelijkheid zouden zijn om terug te keren naar Armenië.

Het feit dat betrokkenen een visum dienen aan te vragen, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeense burgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen geldig visum zouden kunnen bekomen. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met de nodige bewijsstukken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er zich met betrokkenen nooit problemen zouden hebben voorgedaan, niet ten aanzien van de openbare orde en evenmin ten aanzien van hun omgeving/buren/overige personen en er ten aanzien van hun niet de minste negatieve tegen-indicaties zouden bestaan en er bij geen enkele gelegenheid zich ook maar enige aanwijzing zou hebben voorgedaan dat betrokkenen een gevaar zouden zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“(…) Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekers op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen: (…)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekers dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit hun land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekers onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekers "onvoorzienbaar" is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekers zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat de bestreden beslissing verder nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Armenië en de situatie van verzoekers;

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst van verzoekers instabiel is, doch verzoekers thans meer dan acht jaar in België verblijven en verzoekers alles in het werk hebben gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Armenië onbestaande zijn geworden;

Dat verder bijna de ganse familie van verzoekers in België woonachtig is en er geen dichte familieleden van verzoekers meer in Armenië verblijven;

Dat er bij terugkeer naar hun land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekers op te vangen;

Dat verzoekers bij terugkeer naar hun land van herkomst dan ook nergens terecht kunnen, evenmin voor een korte periode;

Dat verzoeker bovendien tot op heden nog steeds gezocht wordt in Armenië, tengevolge waarvan verzoeker lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten ondervindt;

Dat het voor verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst nu hij in voortdurende angst zou 'wachten' op zijn doodvonnis;

Dat verzoekers dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken zouden dienen te leven;

Dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land dan ook het slachtoffer zullen worden van gewelddaden en hun fysieke integriteit ernstig in gevaar zal worden gebracht;

Dat het om die reden voor verzoekers dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Armenië, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoekers zich bovendien ernstige vragen stellen bij de handelswijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoekers immers meer dan acht jaar in België verblijven en alhier hun leven hebben opgebouwd en arbeidsovereenkomst en huurovereenkomst hebben afgesloten;

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekers onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekers immers alle mogelijke inspanningen hebben geleverd om hun integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoeker op 6 september 2010 en 14 november 2011 arbeidsovereenkomst ondertekende, met fulltime tewerkstelling;

Dat in toepassing van de instructie van 19.07.2009 het begrip "buitengewone omstandigheden" uit de Wet als ontvankelijkheidsvereiste, onder meer toepasselijk geacht door wordt door de heersende rechtspraak in het volgende geval:

"Men heeft een arbeidsovereenkomst gesloten van onbepaalde duur op een moment dat men nog legaal kon werken"

Dat verzoeker inzake het principe van verdere tewerkstelling krachtens een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur tijdens een periode waarin de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten vervallen is, verwijst naar de vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft voorgelegd.

In de eerste bestreden beslissing wordt echter gesteld dat de geldigheid van dit contract is vervallen, daar het werd aangegaan ten tijde van de asielpprocedure van de verzoekende partij en dat met het afsluiten van deze procedure ook haar toestemming om betaalde arbeid te verrichten is vervallen en bijgevolg de geldigheid van het arbeidscontract.

Er dient echter op gewezen te worden dat de geldigheid (en beëindiging) van een arbeidsovereenkomst bepaald wordt door de toepasselijke arbeidsrechtelijke bepalingen en dat het wegvallen van de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied niet automatisch de geldigheid en de beëindiging van de arbeidsovereenkomst uitmaakt.

De motivering dat geen geldig arbeidscontract werd voorgelegd, omwille van het feit dat sinds het aangaan van het arbeidscontract de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten is vervallen door het afsluiten van de asielpprocedure, is dan ook onjuist."

Dat verzoeker dan ook in diens verzoekschrift naar de afgesloten arbeidsovereenkomst heeft verwezen als zijnde buitengewone omstandigheid, doch waarop door verweerder geen enkel antwoord wordt geformuleerd, sterker nog, hetgeen volkomen wordt genegeerd;

Dat verzoeker inderdaad sedert 06.09.2010 beschikt over een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij de firma BVBA CLAES-STESENS, met zetel te 2480 Dessel, Heegstraat 43, inzoverre dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft gesloten op een moment dat hij nog legaal kon werken;

Dat er dan ook niet in redelijkheid van verzoeker kan verwacht worden dat hij op een moment van zijn tewerkstelling in België, voor onbepaalde duur terugkeert naar Armenië om een langdurige en tijdrovende procedure te starten van daar uit in de wetenschap dat hij zijn verworven legale tewerkstelling quasi zeker zou verliezen in België, door langdurige afwezigheid op de werkvloer;

Dat verzoeker van zodra hij een verblijfsvergunning heeft bekommen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan;

Dat verweerder verder niet nauwkeurig en volledig stereotiep is in verband met de scholing van de kinderen van verzoekster en de ontwikkelde argumenten dienaangaande niet beantwoordt;

Dat het argument in de aanvraag van verzoekster niet het feit betrof dat er geen scholing kan worden bekomen in het land van herkomst, doch wel dat het indienen van de aanvraag in het thuisland impliceert dat de kinderen hun leerprogramma dienen te onderbreken;

Dat de kinderen, die leerplichtig zijn en recht op onderwijs genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst bovendien niet alleen hun studies zouden dienen te staken, doch eveneens in het thuisland de lessen zouden dienen te volgen in het Armeens, taal welke zij niet eens meer machtig zijn;

Dat de beide kinderen immers geen enkele herinnering meer hebben aan Armenië en België als hun thuisland ervaren en beschouwen;

Dat terugkeer naar Armenië voor de indiening van de aanvraag tot regularisatie dan ook onvermijdelijk verlies van een schooljaar zou inhouden;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoord; (...)"

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd waarom de door de verzoekende partijen aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen die hen verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.4. De Raad stelt vast dat uit de aanvraag van 12 april 2011, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partijen hierin de volgende elementen opwierpen als buitengewone omstandigheden: de problemen die zij zouden hebben in Armenië (zij herhalen hun asielaanvraag), hun integratie waaronder hun verblijf in België en werkbereidheid, en het feit dat de kinderen hier schoollopen en enkel in België sociale bindingen hebben. Zij verwijzen tevens naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en dat zij geen gevaar zijn voor de openbare orde. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze expliciete en concrete motieven bevat omtrent elk van deze elementen. De kritiek van de verzoekende partijen dat *“de bestreden beslissing verder nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen”* klopt niet. De verzoekende partijen herhalen in hun verzoekschrift grotendeels de elementen die zij als

buitengewone omstandigheden opgeworpen hebben in hun initiële aanvraag van 12 april 2011, maar maken daarmee niet aannemelijk dat de concrete motieven van de bestreden beslissing omtrent deze elementen kennelijk onredelijk zouden zijn. Ook waar zij een gans betoog voeren over wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden verstaan, tonen zij niet aan dat de verwerende partij in casu op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat de door hen aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Met het herhalen van hun asielmotieven en het betoog dat er geen rekening zou gehouden zijn met de specifieke toestand in Armenië, terwijl zij niet duidelijk maken wat zij met deze “specifieke toestand” precies bedoelen noch blijkt dat zij deze “specifieke toestand” als dusdanig in hun aanvraag hebben aangehaald, maken zij geenszins aannemelijk dat de volgende motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn: *“Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk terug kunnen naar hun land van herkomst gezien de problemen die zij aldaar ondervonden hebben. Indien zij zouden terugkeren, zouden zij dit vast en zeker bekopen met hun leven aangezien zij aan de dood, minstens aan ernstige fysieke martelingen zouden zijn ontsnapt. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terug kunnen om bovenvermelde redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”*. Zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing brengen de verzoekende partijen geen enkel begin van bewijs bij van hun loutere beweringen.

De verzoekende partijen betogen verder als volgt: *“Dat verder bijna de ganse familie van verzoekers in België woonachtig is en er geen dichte familieleden van verzoekers meer in Armenië verblijven; Dat er bij terugkeer naar hun land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekers op te vangen; Dat verzoekers bij terugkeer naar hun land van herkomst dan ook nergens terecht kunnen, evenmin voor een korte periode;”*. Uit de aanvraag van 12 april 2011 blijkt echter niet dat de verzoekende partijen deze elementen hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheden. Zij kunnen het bestuur dan ook niet verwijten hierover geen motieven in de bestreden beslissing te hebben opgenomen. Bovendien maken de verzoekende partijen hun loutere beweringen zelfs niet met een begin van bewijs aannemelijk.

Ook waar verzoekende partijen erop wijzen dat eerste verzoekende partij gelet op de traumatische gebeurtenissen in het herkomstland slapeloze nachten heeft en lijdt aan PTSS, wijst de Raad erop dat dergelijke elementen geenszins als buitengewone omstandigheden werden aangehaald in de aanvraag, zodat wederom dient gesteld dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet gemotiveerd te hebben.

2.1.5. Waar de verzoekende partijen voorhouden dat integratie-elementen waaronder hun verblijf en werkbereidheid buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België verantwoordt, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordt worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Uit het standpunt van de verwerende partij aangaande

de integratie van verzoekende partijen kan geenszins blijken als zou de verwerende partij deze integratie onvoldoende hebben onderzocht of zich beperkt hebben tot een stereotiepe motivering. Bovendien, zelfs al zou er sprake zijn van een stereotiepe motivering ter zake, dan nog betekent dit niet dat de bestreden beslissing niet afdoende zou gemotiveerd zijn. Verzoekende partijen maken, met hun verwijzing naar hun integratie, geenszins aannemelijk dat deze elementen hen verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.1.6. In zoverre verzoekende partijen betogen dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat: *“Het feit dat hun minderjarige kinderen hier naar school gaan en de Directeur van hun school dit per schriftelijke verklaring zou bevestigen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* en voorts: *“Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat hun jongste kinderen in België zouden geboren zijn en dat zij enkel in ons land sociale bindingen zouden hebben. De kinderen zouden zelfs geen contacten of rechtstreekse bindingen hebben met Armenië. Vooreerst lijkt het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in het Armeens, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Wat er ook van zij, op het moment van het afsluiten van de asielpcedure was het oudste kindje amper één jaar oud, was V. net geboren en was het jongste kindje zelfs nog niet geboren. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”* De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Zij maken geenszins aannemelijk dat de kinderen in het herkomstland verstoken zullen blijven van onderwijs of dat zij geen Armeens verstaan.

Waar zij voorts stellen dat *“het argument in de aanvraag van verzoekster niet het feit betrof dat er geen scholing kan worden bekomen in het land van herkomst, doch wel dat het indienen van de aanvraag in het thuisland impliceert dat de kinderen hun leerprogramma dienen te onderbreken”*, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit de aanvraag. De aanvraag vermeldt in verband met het schoollopen van de kinderen immers enkel de volgende overwegingen: *“Verzoekers zijn de vader en moeder van 2 kinderen, namelijk meer bepaald (...) Het 2de kind van verzoekers is zodoende zelfs geboren in België, en heeft enkel in ons land sociale bindingen: het heeft zelfs geen contacten of rechtstreekse bindingen met Armenië. Beide kinderen zijn vanaf hun geboorte / aankomst in België naar school gegaan. Beide kinderen zijn ingeschreven in de Gemeentelijke basisschool “KLIM – OP” te 2400 Mol, Ginderbuiten 212 (stuk 6). De Directeur van deze school, dhr. D.D. bevestigt per schriftelijke verklaring d.d. 22.04.2010 dat zowel K. K. als V. K. in zijn school ingeschreven zijn.”*, en *“Bovendien beschikt het gezin over 2 minderjarige kinderen, die beiden schoolgaand zijn.”*

2.1.7. De bestreden beslissing bevat verder de volgende motieven: *“Het feit dat Dhr. K. A. tewerkgesteld was, wat wordt gestaafd met een arbeidsovereenkomst, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien”*. Eerste verzoekende partij erkent zelf in haar verzoekschrift dat de arbeidsovereenkomst werd afgesloten in een periode dat zij legaal mocht werken: *“Dat verzoeker inderdaad sedert 06.09.2010 beschikt over een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij (...), in zoverre dat verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft gesloten op een moment dat hij nog legaal kon werken”*. De Raad ziet dan ook niet in waarom het gegeven dat verzoekende partij een arbeidsovereenkomst voorlegt die nog steeds loopt, door de verwerende partij als buitengewone omstandigheid moet aanvaard worden wanneer niet betwist is dat verzoekende partij op het moment van de bestreden beslissing geen legale arbeid kan verrichten en aldus niet blijkt dat een legale tewerkstelling een terugkeer in de weg staat. Waar verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de Raad van 7 december 2010, nr. 52 582 in de zaak 59 961 wijst de Raad erop, naast de vaststelling dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan arresten, de verzoekende partijen het gestelde in voormeld arrest uit zijn context rukken en niet blijkt dat de feiten die aan de grondslag liggen van voormelde rechtspraak getransponeerd kunnen worden op onderhavige

rechtspraak. Immers gaat het hier niet om de vraag of het voorgelegde arbeidscontract van verzoekende partij al dan niet nog geldig is, maar wel om de vaststelling dat eerste verzoekende partij geen legale arbeid kan verrichten gelet op haar verblijfssituatie en het arbeidscontract aldus geen hinderpaal vormt voor terugkeer. De Raad merkt tenslotte nog op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. In zoverre de verzoekende partijen aldus nog verwijzen naar deze instructie, is deze verwijzing niet dienstig.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwisten, zodat deze blijven staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

*“(…) Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;
Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;
Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;
Dat verzoekers het Belgische grondgebied zouden moeten verlaten en zij van hun familie zouden gescheiden worden;
Dat verzoekers geen enkele band meer hebben met Armenië, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd, een huurovereenkomst en arbeidsovereenkomst hebben afgesloten, enorm is; (…)”*

2.2.2. De Raad benadrukt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partijen stellen in hun tweede middel dat zij het Belgische grondgebied zouden moeten verlaten en van hun familie zouden worden gescheiden. De Raad stelt vast dat de huidige bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft, zodat een gedwongen uitvoering van de in casu bestreden beslissing niet mogelijk is. Bovendien geldt de bestreden beslissing voor het hele gezin, en voeren de verzoekende partijen geen concrete hinderpalen aan om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Dit blijkt overigens eveneens uit de bespreking van het eerste middel. Voorts werd ook ingegaan op de elementen van integratie waaruit gebleken is dat deze geen terugkeer verhinderen. Verzoekende partijen maken ook geenszins op concrete wijze aannemelijk dat zij elke binding met hun land van herkomst hebben verloren, dit temeer in het licht van de vaststelling dat zij pas medio 2007 naar België zijn gekomen en voordien, met name meer dan twintig jaar gelet op hun leeftijd (voor eerste verzoekende partij zelfs 26 jaar), in het land van herkomst hebben doorgebracht.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER